

været i Stand til at løse denne Opgave, hovedsagelig ved privat Initiativ, men dog med meget betydelige kommunale Tilskud. Jeg kender store Kommuner, hvor Opgaven er løst saaledes, at man med Sandhed kan sige, at alle Børn, der virkelig trænger til Bospising, har faaet den Mad, de skulde have. Hvis vi nu gaar den her foreslaaede Vej, er jeg overordentlig bange for, at man vil slaa det private Initiativ ihjel. Naar hele denne Opgave nu lægges over paa Kommunen som obligatorisk, vil utvivlsomt det private Initiativ trække sig tilbage. Men naar saa denne Lov om et Par Aar er løbet ud, og man saa igen skal til at begynde paa gammeldags Maner, har man ikke længer det private Initiativ. Det lader sig ikke paa en Studs rekonstruere, det kræver et langt og taalmodigt Arbejde at oparbejde et stort privat Initiativ paa slige Omraader. De Forholdsregler, den højtærede Minister her foreslaar, vil derfor meget let kunne komme til at gaa ud over sultne Børn, naar Spørgsmaalet om et Par Aar igen skal løses paa den gamle Basis.

Der er et andet Punkt, hvor den højtærede Minister har villet binde Kommunerne stærkt. Det er Bestemmelsen i § 4 om Ministeriets Beføjelse til at tvinge genstridige Kommuner. Hvis flere Kommuner, der ligger i Nærheden af hinanden, ikke kan blive enige om deres Foranstaltninger, hvis een Kommune foretager visse Foranstaltninger, og en anden eller andre Kommuner ikke vil være med, kan Ministeriet tage Sagen i sin Haand, og Ministeren kan efter Omstændighederne paabyde de mest vidtgaende Foranstaltninger. Han kan tvinge Kommunerne ind paa Foranstaltninger, som de ikke anser for paakrævede, maaske endog anser for uheldige indenfor deres Omraade. Det er en Bestemmelse, som jeg ikke kan gaa med til. Derimod kan jeg intet have at indvende imod, om man søger at træffe Bestemmelser, der kan bevirke, at de Foranstaltninger, den ene Kommune træffer, ogsaa kun kommer denne Kommune til gode og ikke andre Kommuners Beboere, naar disse Kommuner ikke har været med til at bære Byrderne.

Jeg kan altsaa ikke tiltræde Forslaget, saaledes som det foreligger. Jeg tror, at hvis man vil opnaa det Maal, man her stræber efter, og som vi vel alle er enige om at stræbe efter, nemlig at afhjælpe den foreliggende Nød, maa man gaa andre Veje. Mest tiltaler mig, som ærede Medlemmer vel vil kunne forstaa, det Forslag, der i Folketinget er stillet af min Kollega, Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valg-

kreds (Ellinger). Men for saa vidt dette Forslag ikke skulde kunne gennemføres, vil jeg ogsaa kunne være villig til paa mange Punkter at forhandle paa Grundlag af det Forslag, der i Folketinget er fremsat af Partiet Venstre. Ganske vist mener jeg, som ærede Medlemmer allerede vil kunne slutte af mine Udtalelser, at dette Forslag har Mangler, jeg tror ogsaa, at der er enkelte tekniske Fejl i dets Udførelse; men jeg tror dog, at Forholdene ikke er anderledes end, at man kan haabe paa ved en villig Forhandling i det kommende Udvalg at komme ud over disse Vanskeligheder. Mine Venner og jeg vil i øvrigt ikke indskrænke vor Forhandlingsvillighed til det Grundlag, der dannes af Højres og Venstres Forslag i Folketinget. Vi er villige til at forhandle paa et hvilket som helst Grundlag, der maatte komme frem, og som vi tror kan byde nogen Sandsynlighed for at føre til Maalet. Hvad vi paa dette Stadium af Forhandlingerne maa forlange, er kun, at de betydelige Væsensmangler, der efter vor Mening klæber ved den højtærede Ministers Forslag, bliver fjernet.

Vejstrup: Efter den udførlige Fremstilling og Omtale, som den højtærede Minister gav af Lovforslaget, skal jeg indskrænke mig til at fremsætte et Par mere almindelige Bemærkninger. Det er en selvagt Ting, at den Krig, der nu raser, ikke alene i sig selv, men i sine Virkninger optræder ganske voldsomt. Tilstanden i Øjeblikket i de neutrale Stater karakteriseres af Dyrtiden, og denne Dyrtid virker ganske særlig paa de Fornødenheder, der bruges af den almindelige Befolkning. Den Opgave, der under disse Forhold først og fremmest stilles Ministeriet, er at løse Ernærings-spørgsmaalet saa godt, som det overhovedet er muligt. I Forbindelse med dette Spørgsmaal staar jo Produktionsspørgsmaalet, og det forekommer mig, at Produktionen herhjemme i Virkeligheden er foregaaet frit og uhindret og til Priser, der for den overvejende Del har været i høj Grad tilfredsstillende. Man skulde da synes, at naar det var muligt at gennemføre en Produktion herhjemme, maatte Ernærings-spørgsmaalet i Virkeligheden blive en Nebensache, et i høj Grad underordnet Spørgsmaal. Men saaledes har det desværre ikke vist sig at være. Tværtimod har det jo været saaledes, at man aldrig har set Interesse modsætningerne saa stærkt fremme som netop under de nuværende Forhold. Jeg beklager i høj Grad, at dette er Tilfældet, men jeg betragter det som et Udslag af